

Honchar Kateryna, Trotsiuk Aida. Communicative-Pragmatic Peculiarities of the Speech Acts of Indifference in Modern English Discourse. The article analyzes the communicative-pragmatic characteristics of the speech acts of indifference, their place in the taxonomy of speech acts was determined. The investigated utterances are classified as expressive as in the article the indifference is viewed as an expression of emotional-evaluative attitude to reality. The research helps to single out the typical negative syntactic structure «*I do not care*» for the expression of indifference, which is a colloquial cliché, and tends to phraseologisation. This structure has a low degree of expressiveness and is considered as not emotional realization of the indifference. Unemotional verbalization of indifference - is a simple conveying of information about the internal state of the speaker about his assessment of reality. More emotional expression of indifference is presented in speech by exclamatory or interrogative structures (*So what! What's the difference? It makes no difference!*). It is established that the illocutionary purpose of the analyzed acts of speech is the expression of a neutral evaluation by the speaker. We prove that the statements of indifference are conflict and lead to a communicative tension, misunderstanding in communication. The investigated units violate the politeness principle and refer to the face threatening speech acts that threaten the hearer's face-wants, because indifference is offensive and unacceptable for the recipient. The use of indifferent speech acts disregards the principle of empathy, which provides for the harmonization of the communicative process. In this work speech acts of indifference are classified by the object of their evaluation: the speaker's indifference to himself, a lack of interest in the assessment or opinion of other people; indifference to the state of things and events; indifference to a third person.

Key words: communicative and pragmatic, speech act, indifference, conflict situation, «positive face», indifferent evaluation.

Стаття надійшла до редколегії
28.03.2016 р.

УДК 811.11-13

Світлана Горбач

Специфіка стратегії констативів як основний фактор регулювання комунікативної інтенції

У статті розглянуто специфіку стратегії констативів як основного фактора регулювання комунікативної інтенції. Вивчаючи особистість через властиві їй концепти й типи дискурсу, моделюючи концепти та виокремлюючи типи дискурсу, виявили характерні особливості особистості, що їх продукує. Творення тексту зумовлене комунікативними намірами автора, тобто його інтенцією, яка є важливим компонентом у схемі «адресант-інтенція-текст-адресат-декодування-вплив» і належить до одного з трьох рівнів, що складають структуру мовної особистості, прагматичного. Останній уключає цілі, мотиви, інтереси, настанови та інтенціональності. Установлено, що кожен комунікант, уступаючи в інтеракцію в процесі дискурсної діяльності, керується власними інтенціями й оперує широким спектром стратегій згідно з чіткою прагматичною перспективою діяльності продуцента. Проаналізовано комунікативні стратегії як сукупність запланованих заздалегідь та реалізованих у процесі комунікативного акту теоретичних ходів, спрямованих на досягнення комунікативної мети. Доведено, що стратегія може бути спрямована на переконання партнера здійснити /не здійснити щось для завоювання власного авторитету, зміни світогляду адресата, вступу до співпраці. Також визначено, що власне констативи використовують для передачі загальновідомих фактів у цьому соціумі, а також даних, що становлять фонову частину загальних знань. Констативи-повідомлення застосовують для передачі фрагментів нових знань і становлять найбільший інтерес для одержувача. Їхня комунікативна мета полягає в інформуванні адресата, у повідомленні йому нових даних. Саме констатив-повідомлення використовуються при передачі проблеми.

Ключові слова: комунікативна інтенція, стратегія констативів, перлокутивний ефект, вектор інтенції.

Постановка наукової проблеми та її значення. Роботу виконано в руслі прагмалінгвістики. Вона пов'язана з такими проблемами дослідження, як комунікативні стратегії, мовні тактики загалом і стратегії констативів як регулятор комунікативної інтенції зокрема. У сучасній лінгвістиці багато уваги фокусують на природі людської поведінки. Сьогоднішня лінгвістична наука перебуває в багатовимірному просторі, що виводить її за межі лінгвістичного аналізу й указує на міждисциплінарні зв'язки.

Аналіз досліджень цієї проблеми. Феномен комунікативної інтенції вивчають у різних наукових сферах. Комунікативна інтенція взагалі тісно пов'язана з вираженням різних інтенціональних станів

свідомості й унаслідок цього охоплює ширше коло явищ, порівняно з простим вираженням намірів. Більшість науковців стверджують, що реалізація комунікативної інтенції пов'язана з багатьма факторами її регулювання в процесі комунікації, а отже, має комунікативну природу та повинна бути предметом лінгвістичного вивчення.

Мета й завдання статті – розглянути специфіку стратегії констативів як основного фактора регулювання комунікативної інтенції.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Антропоцентрична парадигма, притаманна не лише сучасному мовознавству, а й деяким іншим наукам, включаючи філософію, соціологію, психологію та галузі на їх перетині, поставила в центр уваги й зосередила дослідження на людині, на її когнітивних і мовних особливостях.

Мовна особистість єдина в її різних проявах та аспектах вивчення: розглядаючи особистість, ми підійдемо до властивих їй концептів і типів дискурсу; моделюючи концепти та виокремлюючи типи дискурсу, виявимо характерні особливості особистості, яка їх продукує [2, с. 5]. Звичайно ж, творення тексту зумовлене комунікативними намірами автора, тобто його інтенцією, що є важливим компонентом у схемі «адресант – інтенція – текст – адресат – декодування – вплив» і належить до одного з трьох рівнів, які складають структуру мовної особистості, – до прагматичного рівня. Останній «включає цілі, мотиви, інтереси, настанови та інтенціональності» [3, с. 32].

Кожен комунікант, уступаючи в інтеракцію в процесі дискурсивної діяльності, керується власними інтенціями та оперує широким спектром стратегій, оскільки діяльність продуцента має чітку прагматичну перспективу: «дискурсивна мета мовця полягає в ефективному мовленнєвому впливі на слухача, в досягненні перлокутивного ефекту, в створенні успішної комунікації» [4, с. 16]. Комунікативна стратегія – це сукупність запланованих заздалегідь і реалізованих у процесі комунікативного акту теоретичних ходів, спрямованих на досягнення комунікативної мети [1, с. 6]. Стратегія може бути направлена на переконання партнера здійснити / не здійснювати щось для завоювання власного авторитету, зміни світогляду адресата, вступу до співпраці тощо [4, с. 162].

Комунікативна стратегія передбачає певні тактики, які можуть змінюватись у процесі комунікації. Тактика як сукупність комунікативних прийомів, вибір і послідовність мовленнєвих актів на кожному з етапів спілкування – це, наприклад, привертання уваги, переконування, маніпулювання, схвалювання й лестощі тощо.

Інтенція «надати інформацію» реалізується за допомогою лексем і словосполучень *to give a look, to speak of/about, to tell smb, to have a revelation for smb, to come with the news, (to give/ serve with) the information, the/my message*. Наприклад: ... *but now I have a revelation for you: This ancient channelling was purposely kept confusing and vague* [5, с. 30]. / *come to you representing this power, and with the news that it can finally be yours* [6, с.16]. *Some of the messages will seem similar as I repeatedly speak to many different individuals about how I honor them. You will also hear me speak about your colors* [7, с. 18]. *We do not come to pass judgment on you, but to serve your planet with information about what is before you in this New Age of Love and science* [12, с. 42].

Проблема є тим фокусом, на який спрямовано мовні дії інтерактантів та вектор інтенції. Установлення вихідної проблеми в початковому сегменті комунікативного наміру визначає його подальший розвиток. Потрібно звернути особливу увагу на той факт, що в ситуаціях координативного типу, що характеризується певною спонтанністю, проблема учасникам може бути заздалегідь невідома. У цьому полягає його принципова відмінність від таких форм, як нарада або бесіда за «круглим столом», де обговорювана проблема входить до порядку денного й учасники можуть заздалегідь продумати та визначити свої стратегії й тактики.

До інтенційних процедур, за допомогою яких формується та оформляється сегмент постановки завдання й / або виявлення проблеми, відносять, передусім, сегмент констатації. Як і Л. П. Чахоян [10, с. 33–34], ми розділяємо констативи на власне констативи та констативи-повідомлення. Перші використовують для передачі загальновідомих фактів у цьому соціумі, а також даних, що становлять фонову частину загальних знань. Констативи-повідомлення використовують для передачі фрагментів нових знань і становлять найбільший інтерес для одержувача. Їхня комунікативна мета полягає в інформуванні адресата, у повідомленні йому нових даних. Саме констатації-повідомлення застосовують при подачі проблеми:

(1) *'I was going to call you', Danny said, 'I just had a report on that struck 707 of Aereo-Mexican.' 'Go ahead.' 'You know Mexican had asked TWA for help?' 'Yes.'*

'Well, they've got trucks, cranes, God knows, what out there now. The runway and taxiway are blocked off completely, but they still haven't shifted the dawn airplane. The latest word is that TWA has sent for Patroni.' (Andrews, 65).

(2) Carl said thoughtfully, 'Somebody has been making waves, and we've had complaints about our sales methods.'

'Official?'

'Directed from the Finance Ministry; they don't like our hard sell and are starting to worry about capital leaving the country.' (Meyers, 89).

(3) 'Mr. Venables, I've just been asked to send the full D. Litt dress to Sir John Betjerman at the Clarendon Building.'

'Strange. We kitted him out for this morning ceremony weeks ago, I wonder why he wants a second outfit.'

'He paid cash.' (Saunders, 45).

Проблему формує той, хто про неї обізнаний, хто має певні знання. Інформатором може бути при ієрархії відносин як вищестоящий, так і нижчий комунікант. Нерівність розташування співрозмовників не впливає на побудову й організацію цього сегменту у формі констатації.

Виявлення проблеми може номінуватися безпосередньо прагматичними форматорів із лексичної одиницею «problem».

(1) «This block is being wasted», Lara said. «There should be a high-rise here. These little shops can't bring much of an income.»

'Yeah, but the problem is, you'd have to persuade every one of these tenants to sell out,' Keller said. 'Some of them may not want to.' (Sheldon).

(2) He came into the office, 'We have a problem, boss.'

'Go.'

'It's the property on Fourteenth street. We've cleared the tenants out of the whole block except for one apartment house. The Dorchester Apartments. Six of the tenants refuse to leave, and the City won't let us force them out.' (Saunders, 67).

(3) She (Veronique d'Epina) said, 'I had a phone call. Marret has been trying to contract you.'

'Problem?'

'The preservationists have figured out where the new town is going to be sited.'

'The fight's already begun.' (Meyers, 68).

У ситуації, коли проблема відома заздалегідь і в початковому сегменті комунікативного наміру постає певне завдання, що вимагає подальшого знаходження схеми спільних дій, прерогатива за комунікантом із більш високим статусом, або при рівнорозташуванні комунікантів – за комунікативним лідером. При цьому лідерство визначається, насамперед, енциклопедичною компетентністю. У цій ситуації використовують інтенцію констатації, іноді з футуральною перспективою. Це мовна тактика відкриває можливість розвитку інтенції в напрямі вироблення схеми розвитку альтернатив дій, сфокусованих у майбутнє.

(1) Robin Hamilton said, «What the hell are you going to do with it (the building)?»

Jordan replied, «I'm going to buy it.» (Bennett, 37).

(2) 'I want to put up an office building next', Lara told Keller, 'right in the heart of the loop.'

'The first thing we're going to do is to assemble a team. We'll find the best real estate lawyer in New York. Then a great management team ...' (Andrews, 34).

На етапі встановлення питання особливу роль відведено питальним діям. Якщо розглядати констатацію проблеми або постановку завдання як центр цього сегменту, то питальні структури можна назвати контекстом виокремлення проблеми. Ми приймаємо як факт, що в ситуаціях ділового спілкування учасники в цілому володіють необхідними фоновими знаннями щодо питання, яке потрібно вирішити. Вони можуть потребувати лише конкретної додаткової інформації, нових даних, щоб скласти повне уявлення про проблему, визначитися зі своєю думкою й прийняти правильне рішення.

У цей сегмент часто включено питальні структури, які виражають прагмаустановку на отримання додаткового, нового знання.

(1) 'In the States they call them mutual funds,' he said to Kirksythe. «We sell shares in the fund and then invest that income wherever it will bring the biggest return.»

'What makes your particular fund idea so special?' Kirksythe asked.

'The fact is that it is known as open-ended. We guarantee our client that we will always redeem his shares, for cash, any time he decides he wants to pull out. What we're doing is offering the man who only has a few hundred pounds the management expertise which is usually available only to the big investor.' (Stratton, 65).

(2) *David whistled under his breath, 'What are the company's plans at the moment?'*

'We'll announce the strike,' said Silverman quietly ... 'in about three weeks' time when we're certain of the full extent and capacity of the hole. We want to make some plans for coping with the publicity and the sudden inflow of money. The shares will go through the roof, of course. (Meyers, 32).

Іноді процедура надання нового знання / нових даних займає досить довгий період. У наступному прикладі діалогу між начальником служби безпеки банку й виконавчим віце-президентом предметом обговорення є підроблені чеки. Констатація проблеми проходить у контексті питально-відповідних єдностей і значно пролонгована в часі, що пояснюється як складністю проблеми, так і її відносною новизною для одного з учасників.

'Four of those credit cards are counterfeit', the security chief announced. 'Can you separate the good ones from the bad?'

Vandervoort said, 'I see the difference, though I wouldn't have without the glass. How do the counterfeits look under ultraviolet?'

'Exactly the same as real ones.'

'That's bad ...'

'It's bad, all right', Nolan Wainwright agreed ...

'Arrests?'

'None so far ...'

'These latest counterfeits', he queried, 'is it likely that there is some kind of ring behind them?'

'It's not only likely, it's a certainty. For the end product to be this good there has to be an organization.' (Bennett, 46).

Комуніканти в ситуації координативної інтенції реалізують свої права на питання рівною мірою, незалежно від статусу й ролі. На питання безпосереднього підлеглого та помічника начальник, зазвичай, дає вичерпну інформативну відповідь, що розкриває додаткові аспекти проблеми:

(1) *'We have to move fast on this', Lara had told Keller. 'We have forty-eight hours to line up our financing.'*

'Do you have any figures on it?'

'Ballpark. Ninety million for the property, and I estimate another two hundred million to demolish the hospital and put up the building.' (Saunders, 78).

(2) *Cabot opened the envelope and started reading, 'Good Lord!'*

'More on the Prime Minister trip, sir?'

'Yes, the details we didn't get before. Which bank, payoffs to other officials. We may not even need to bug the airplane.' (Andrews, 48).

Питальна структура, що відкриває змістову частину координативного типу інтенції, має особливу дискурсивну функцію введення та створення умов для формулювання проблеми, тобто слугує своєрідним передтекстом інтенції, констатації. В устах статусно вищого комуніканта такий мовний хід спрямовано на реалізацію додаткової прагмаустановки – спонукати нижчестоячого комуніканта до мовної дії.

(1) *'What's bothering you?'*

'The deal you made with the savings and loan companies ...'

'What about it? We got our financing, didn't we?'

'I don't like the completion date clause. If the building isn't finished by March 15th, they'll take it over, and you stand to lose everything you have.' (Heywood).

(2) *'Was there any fresh news?' Mel inquired, 'about the mired Aereo-Mexican jet?'*

'Negative'. Danny said. 'And the tower chief said to tell you that not being able to use runway three zero is still slowing traffic fifty percent. Also, he's getting more phone complaints from Meadowood every time there's a takeoff over there.' (Hailey).

Питальна тональність при формулюванні проблеми характерна для мови нижчестоячих співрозмовників. Умовою використання такого типу висловлювань є пресупозиція наявності в комунікантів вихідних фонових даних про проблему.

(1) *David came into the hut. He said, 'So what about the mountain?'*

Jordan said, 'When we were first here I told you what we would do.'

David shook his head and said, 'You've got a lot of faith, Jordan.'

'No. What damn good would that be? Contrary to what somebody once said faith doesn't move mountains,' he smiled. 'But dynamite does.' (Andrews, 52).

(2) *David said, 'So, you've approved the plan for the building in that form?'*

«Hell I'd have approved it if it had been shaped like a three-hundred-foot cock. Robin is paying almost half a million for when he sells through the stock exchange: that will gross us at least another hundred thousand.» (Saunders, 76).

(3) *Moments later, as he (Cliff Castleman) seated himself beside her desk, he glanced at the open file. 'I was right. We get some lulus, don't we?'*

'I was hoping,' Edwina said, 'that this application is some kind of sick joke, even if a ghastly one.' (Bennett, 32).

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Отже, незалежно від форми висловлювань, інтенційні процедури постановки проблеми в змістовій фазі виконують єдину функцію констатації-повідомлення. При цьому питальні структури створюють контекст дискурсивних процедур констатації.

Джерела та література

1. Бацевич Ф. С. Основи комунікативної лінгвістики / Ф. С. Бацевич. – К. : Академія, 2004. – 344 с.
2. Дубских А. І. Средства реализации коммуникативной стратегии самопрезентации личности / А. І. Дубских // Вопросы когнитивной лингвистики : науч.-теор. журн. – 2009. – № 1. – С. 6–9.
3. Верещагин Е. М. Речевые тактики «призывы к откровенности» / Е. М. Верещагин // Вопросы языкознания. – 1992. – № 6. – С. 82–93.
4. Иссерс О. И. Коммуникативные стратеги и тактики русской речи / О. С. Иссерс. – М. : [б. и.], 2003. – 284 с.
5. Каспарова Г. С. Стратегии речевого поведения автора делового текста / Г. С. Каспарова // Вестник МГУ. – Серия : Лингвистика и межкультурная коммуникация. – № 3. – 2002. – С. 74–82.
6. Клюев Е. В. Речевая коммуникация : учеб. пособие для ун-тов / Е. В. Клюев // Рипол. Класик. – М. : [б. и.], 2002. – 320 с.
7. Серль Дж. Классификация иллокутивных актов / Дж. Серль // Новое в зарубежной лингвистике : сб. ст. – М. : Прогресс, 1986. – Вып. Теория речевых актов. – С. 170–194.
8. Формановская Н. И. Речевое взаимодействие: коммуникация и прагматика / Н. И. Формановская. – М. : ИКАР, 2007. – 480 с.
9. Янко Т. Е. Когнитивные стратегии в речи: коммуникативная структура русских интродуктивных предложений / Т. Е. Янко // Вопросы языкознания. – 1994. – № 6. – С. 17–25.
10. Чахоян Л. П. Коммуникативная интенция в структуре речевого произведения / Л. П. Чахоян, Г. Д. Невзорова // Речевой акт в лингвистике и методике. – Пятигорск : Изд-во ПГПУ, 1986. – С. 33–34.
11. Andrews L. Love and a Promise / L. Andrews. – London : Headline, 2002. – 441 p.
12. Bennett A. A. Daughter's Secret / A. Bennett. – London : Harper Collins Publishers, 2008. – 2008. – 599 p.
13. Meyers R. S. The Murderer's daughters / R. S. Meyers // St. Martin's Press. – N. Y., 2010. – 320 p.
14. Saunders J. All in the April Morning / J. Saunders. – London : Pan Books. – 1989. – 459 p.

Горбач Светлана. Специфика стратегии констативов как основной фактор регулирования коммуникативной интенции. В данной статье рассматривается специфика стратегии констативов как основного фактора регулирования коммуникативной интенции. Изучая особенности через присущие ей концепты и типы дискурса, моделируя концепты и выделяя типы дискурса, выявлено характерные особенности личности, которая их продуцирует. Образование текста обусловлено коммуникативными намерениями автора, то есть его интенцией, которая есть важным компонентом в схеме «адресант – интенция – текст – адресат – декодирование – влияние» и принадлежит к одному из трех уровней, что составляют структуру языковой личности, – к прагматическому уровню. Последний, в свою очередь, включает цели, мотивы, интересы, напутствия и интенциональности. Установлено, что каждый коммуникант, который вступает в интеракцию в процессе дискурсивной деятельности, руководствуется личными интенциями и использует широкий спектр стратегий согласно четкой прагматической перспективе деятельности продуцента. Проанализированы коммуникативные стратегии как совокупность запланированных наперед и реализованных в процессе коммуникативного акта теоретических шагов, направленных на достижение коммуникативной цели. Доказано, что стратегия может быть направлена на убеждения партнера осуществить / не осуществить что-то для завоевания личного авторитета, для обмена кругозора адресата, для вступления к сотрудничеству. Также определено, что собственно констативы используются для передачи общезвестных знаний. Констативы-сообщения используются для передачи фрагментов новых знаний и составляют наибольший интерес для получателя. Их коммуникативная цель состоит в информировании адресата, в уведомлении ему новых данных. Именно констатации-сообщения используются при передаче проблемы.

Ключевые слова: коммуникативная интенция, стратегия констативов, перлокутивный эффект, вектор интенции.

Horbach Svitlana. Specific Strategies of Constatives as the Main Factor of Regulation of Communicative Intention. The article deals with the specific features of the strategy of constative means of regulation factor of

communicative intention. The question under study is devoted to the peculiarities of constatives and types of discourse, modulating the concepts and defining main characteristics of those who produces them. The creation of the text is predetermined by communicative intention of the author, which is considered to be the important component component in the scheme «addressee-intention-text-addresser-decoding». It belongs to one of the three levels that compose the structure of personality, this is the pragmatic level. It consists of aims, motives, interests, setting and intentionality. It's proved that every communicant entering the interaction in the process of discourse activity is motivated by his own intentions and makes use of wide variety of strategies according to exact pragmatic perspective of the producer. Communicative strategies have been analyzed as the planned group of theoretical movements that are directed to be recognized. It's also proved that strategy may be directed on the convincing of the partner to fulfill or not to fulfill something in order to win one's own authority, to change one's point of view, to cooperate with. Constative messages are used for transferring fragments of new items of knowledge and presents interest for the receiver. Its communicative aim is in the information given to the addressee and presenting new data. The most important thing is constatives conveying are used in the problem rendering issues.

Key words: communicative intention, strategy of constatives, perlocutionary effect, vector of intention.

Стаття надійшла до редколегії
31.03.2016 р.

УДК 811.111'27

Анастасія Кузьменко

Специфіка синтаксичної організації англомовних інфантичних віршованих текстів

Мовленнєве аранжування дитячих текстів викликає зацікавлення в багатьох науковців, хоча й досі залишається дослідженою фрагментарно синтаксична побудова англомовних інфантичних віршованих текстів (ІВТ), які висвітлюють особливості свідомості дитини дошкільного віку. Отже, мета цієї роботи – дослідження простих і складних (паратак西斯, гіпотак西斯) речень ІВТ, а завдання – визначити міру поширення речень, варіанти порушень членів речення; розглянути варіанти складних речень й особливості їх сполучникового зв'язку; установити відношення вжитку простих та складних речень в ІВТ.

У статті наведено дефініцію терміна *інфантичний віршований текст*. Проаналізовано наукові дослідження видатних науковців у галузі синтаксичної організації тексту. Співвіднесено показники використання простих і складних речень у ІВТ. Розглянуто особливості аранжування членів простого речення, варіанти його поширення та можливі порушення, серед яких – диспозиція й спрощення. Представлено специфіку складного речення ІВТ, яке може бути виражене паратак西斯ом, гіпотак西斯ом і їх конвергенцією. Надано інформацію щодо основних видів сполучникового зв'язку в складних реченнях.

Ключові слова: інфантичний віршований текст, просте речення, складне речення, паратак西斯, гіпотак西斯.

Постановка наукової проблеми та її значення. Мовленнєва організація дитячих текстів на сучасному етапі привертає увагу багатьох дослідників, однак залишається фрагментарно дослідженою синтаксична побудова англомовних інфантичних віршованих текстів (ІВТ), які розкривають «таємниці» свідомості дитини дошкільного віку, презентуючи їх у потоці мовлення.

Аналіз досліджень цієї проблеми. Мовні одиниці, що перебувають у центрі уваги сучасної лінгвістики, часто досліджуються із синкретичного погляду, коли йдеться про комплексний підхід до їх вивчення. Вони видаються в номінативному й комунікативному аспектах [4; 6]. Особливу увагу сконцентровано в останній час на простих синтаксичних конструкціях та їх складових, а також на складних реченнях, їх моделюванні у використанні в різних дискурсах [9, с. 102].

Мета й завдання статті. Об'єкт цієї роботи – англомовні інфантичні віршовані тексти (віршовані тексти для дітей дошкільного віку), а її предмет – синтаксична організація речень ІВТ. **Мета статті** – дослідження простих і складних (паратак西斯, гіпотак西斯) речень ІВТ. Для цього потрібно виконати такі **завдання:** визначити міру поширення речень, варіанти порушень членів речення; розглянути варіанти складних речень та особливості їх сполучникового зв'язку; установити відношення вжитку простих та складних речень у ІВТ.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Відповідно до проведеного дослідження в англомовних ІВТ загальне використання простих і складних речень